

χθῆ εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν, ἠσθάνθησαν πολὺ λυπηρὰν ἐκπλήξιν· ἀλλὰ ταχέως ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν των καὶ ἐγκατεστάθησαν οἱ μὲν μετὰ τοὺς δέ, κατὰ μῆκος τῶν διχμερισμάτων τῶν Γάλλων μεταλλευτῶν μετὰ ἐξ ἑβδομάδας, μακρὰ σειρά καλυβῶν περιεκύκλωνεν τὴν περιφραχθεῖσαν χρυσοῦχον ἔκτασιν.

Κατ' ἀρχὰς ἐγίνε σκέψις νὰ ἐμποδίσουν τοὺς ἀγνώστους ἐκείνους νὰ ἐγκατασταθοῦν τόσοσιν πλησίον τῶν μεταλλευτικῶν ἐργασιῶν· ἀλλ' ὅταν εἶδον τὸ μέγα πλῆθος τῶν μεταναστῶν, ἠναγκάστησαν νὰ ἐγκαταλίπουν τὴν ἰδέαν ταύτην.

Ὅλος ἐκεῖνος ὁ συρφετὸς ἤρχετο ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου εἶχε φθάσῃ ἡ φήμη τοῦ νέου χρυσορυχείου. Ἡ φήμη παρίστα τὸ μεταλλεῖον τοῦτο ὡς τεραστίως πλοῦσιον Δι' αὐτοῦ ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ ὁ χρυσοῦς αἰὼν μετ' ὀλίγον θὰ ἔπαυεν ἡ ἐνδεια, ἡ ἀπελπίσις, θὰ κατέπαυεν ὁ φοβερός περὶ ὑπάρξεως ἀγῶν· ὅλοι θὰ ἔζων εὐτυχεῖς. Ἡ φήμη αὕτη τοῦ αἰφνιδίου καὶ μεγάλου πλοῦτου ἠλέκτρισεν ὄλους ἐκείνους τοὺς πειναλέους, καὶ δὲν ἐδίστασαν, ἀλλὰ πωλήσαντες ὅ,τι εἶχον ἐξέκλινσαν σωρηδὸν διὰ νὰ συλλέξουν καὶ αὐτοὶ μερικὰ ψιχία τοῦ πλοῦτου γεύματος, τὸ ὅποιον ἡ τύχη προσέφερεν εἰς τοὺς τολμηροὺς.

Μεγάλῃ ἀνησυχία κατέλαβε τὴν κυρίαν Μασσαί ἐφ' ὅσον ἐβλεπεν, ὅτι οἱ ἐπιδρομεῖς συνωθοῦντο ὀσημέρι πολυκριθότεροι εἰς τὰ σύνορα τῆς περιρραθείσης ἐκτάσεως. Ὅλον τὸ παραδεισιον ἐτέλειον, τὸ ὅποιον ἐδημιούργησεν ἡ φιλοπονία τῶν οἰκείων τῆς εἰς τὸ βάθος τῆς πρασίνης ἐκείνης ἐρήμου, τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἐξηφανίσθη, ἀφ' ὅτου περιεσφίχθη πανταχόθεν ἀπὸ τὸ στίφος τῶν τυχοδιωκτῶν.

Ὁ κ. Μασσαί, αἰσιόδοξος ἐκ φύσεως, τὴν ἐπιδρομὴν ταύτην ἐθεώρει ὡς προσωρινὴν ἐνόχησιν.

— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, ἔλεγε, εἶνε χωρὶς ἄλλο νομάδες· θὰ κουρασθοῦν βέβαια νὰ μένουν κερφωμένοι αὐτοῦ διὰ τόσοσιν ἀσήμαντον ὠφέλειαν, καὶ θὰ ὑπάγουν νὰ εὔρουν ἄλλου τὴν τύχην των. Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχώμεν· θὰ φύγουν ὅπως ἤλθαν Μερικὰ ἡμέραι φθάνουν. Μετ' ὀλίγον οὐδὲν ἄλλο θὰ μείνῃ ἐξ αὐτῶν, παρὰ ἡ δυσάρεστος ἀνάμνησις των.

Ἐν τούτοις οἱ ξένοι ἤρχοντο ἀδιακόπως· νῆαι μορφαὶ ἐνεφανίζοντο καθ' ἑκάστην, ὄλονεν περισσότερο ὑποπτοὶ καὶ ὀλιγώτερον ἐνθαρρυντικαί.

Ἐγκατελείφθησαν πλέον οἱ μακροὶ εἰς τὰ περίξ περίπατοι! Ἐγκατελείφθησαν αἱ εἰς τὸν ποταμὸν λεμβοδρομίαι, οἱ θελακτικοὶ περίπατοι ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ Γολιάθ!...

Ἡ κυρία Μασσαί δὲν ἐπέτρεπε πλέον εἰς τὴν Κοραλίαν καὶ εἰς τὴν Λίαν νὰ

μεταβαίνουσαν μίαν εἰς τὴν ἑπαυλιν Μωβιλαιν. Αἱ νεάνιδες ἐξήρχοντο τὴν συνοδεύμεναι ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου καὶ τοῦ Γεράδου, τοῦ κ. Μασσαί ἢ τοῦ ἱατροῦ.

Πόσον ἐπόθουν τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας μόνοι ξένοι ἦσαν ἐκεῖ ὁ Βραίη καὶ ὁ Δάβις! Ὁ τελευταῖος οὗτος, ἄλλως, μετὰ τὴν διόσωσίν του μετεβλήθη. Ὅτε αἱ νεάνιδες μετέβαινον κάπου, τὰς συνώδευεν ἀπόρρητος, κρατῶν πελώριον ῥόπαλον. Ὅχι δὲ μόνον ἡ Κοραλίη τὸν ἐξετίμα καὶ δὲν ἤθελε νὰ τον ἀποπέμψουν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐλέφας ἠσθάνετο ἐνδιαφέρον πρὸς αὐτὸν καὶ περιέφερε τὴν προβοσκίδα του ἐπιδοκιμαστικῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

Ὁ Μωβιλαιν, ἀφ' ὅτου ἤλθε τὸ παμποικίλιον ἐκεῖνο πλῆθος τῶν μεταναστῶν, ἐνεθυμήθη τὰς θλιβεράς προρρήσεις του.

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα ἐγώ! ἔλεγεν ἐκβάλλων ἐκ τοῦ στόματός του τὴν μακρὰν ἐκ πορσελάνης πίπαν του... Ἀχ! ἂν μὲ ἠκούατε! Βλέπετε τώρα; Βλέπετε;.. Ἡ μανία τοῦ χρυσοῦ... Κακοποιοὺς χίμαιρα... κατηραμένους σκοπὸς ὅστις θὰ φέρῃ ἐπάνω σας ὄλας τὰς πληγὰς τῆς Αἰγύπτου... Ὁ ὠραῖος τόπος μας ἐγίνε ἀκατοίκητος πλέον, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ καταστῇ μισητὴ ἢ ὑπαρξίς μας Ἐγὼ αἰσθάνομαι ὅτι δὲν θὰ εἰμπροσθῶ νὰ ὑποφέρω πολὺ τὸν ἄερα, τὸν ὅποιον μολύνει ἡ παρουσία τόσοσιν ὄντων χωρὶς νόμον καὶ πίστιν. Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη ἐλευθερίου διαστήματος, τῆς ἀσφιλείας τῆς οἰκογενειακῆς στέγης. Δὲν θέλω νὰ μεγαλώσουν τὰ παιδιά μου μέσθ εἰς πληθυσμὸν φέροντα ὄλας τὰς κακίας· θὰ φύγω, θὰ ὑπάγω πρὸς ἀναζήτησιν νέου οὐρανοῦ, ὅπου νὰ ἔχω τὴν ἐλευθερίαν ν' ἀναπνέω καθαρὸν ἀέρα καὶ ν' ἀναθρέψω ὅπως θέλω τὴν οἰκογένειάν μου. Καὶ σεῖς, κύριε Μασσαί, θ' ἀναγκασθῆτε νὰ ἐγκαταλείψητε τὸν τόπον, τὸν ὅποιον ἐμίαναν οἱ Ἀμαλικῆται οὗτοι, καὶ θὰ ὑπάγετε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, νὰ ζητήσατε ἐλευθερίαν ἔδαφος καὶ ἀτμόσφαιραν καθαρωτέραν. Πάρτετε τὰ παιδιά σας ἀπ' ἐδῶ. Ἡ γῆ εἶνε μεγάλη, καὶ εἶνε ὀλόκληρος ἀνοικτὴ ἐμπρὸς μας... ἄς φύγωμεν ὅσον εἶνε καιρὸς ἀκόμη!.. Μετ' ὀλίγον ἴσως θὰ εἶνε πολὺ ἀργά...

Αὐτὰ ἐπροφῆτευσεν, νέος Ἱερεμίας, ὁ ἀγαθὸς καὶ τίμιος Βόερ. Ἀλλὰ τὴν ἀνησυχίαν του ἠξήσεν ὁ υἱὸς του Νεάνδρος. Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ ὁ Μωβιλαιν ἐκάθητο εἰς τὸ ξύλινον κάθισμα, τὸ ὅποιον ἐλείανε καὶ ἐμαύρισεν ὁ καιρὸς, κρατῶν μὲ τὴν δεξιὰν τὴν ἐκ πορσελάνης πίπαν του καὶ μὲ τὴν ἀριστερὰν χλωμάτινον δοχεῖον πλῆρες ἀφρώδους ζύθου, ἤλθεν ὁ Νεάνδρος, ἐστάθη ἐμπρὸς του καὶ εἶπε μὲ κάποιον δισταγμὸν.

— Πατέρα... ἐσκέφθην...
— Καλά, παιδί μου, τί ἐσκέφθης;

— Ἐσκέφθην ὅτι ἀφ' οὗ ἄνθρωποι γραμματισμένοι... ἄνθρωποι μὲ προκοπὴν καὶ μὲ μυαλό... ὡσάν τὸν συμπατριώτην μας τὸν κ. Μασσαί, τὸν υἱὸν του τὸν Ἐρρίκον, ὡσάν τὸν σοφὸν ἱατρὸν τὸν Λωλόνδον, ὡσάν τὸν μηχανικὸν τὸν Βέμπερ...

— Καλά, καλά... εἰς τὸ προκείμενον... τί θέλεις;

— Τέλος πάντων, ἀφ' οὗ μίαν ἐπιχειρήσιν τὴν διευθύνουν αὐτοὶ... δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἀνόητη... Καὶ... ἤλθα πατέρα... νὰ ζητήσω τὴν ἀδελφίαν σου νὰ πάγω κ' ἐγὼ μὲ τῶν.

Ὁ Μωβιλαιν θ' ἀνεπήδα, ἐὰν τὸ ἐπέτρεπεν ἡ εὐταρκία του καὶ ἡ φλεγματικὴ ἰδιοσυγκρασία του. Ἐρκέσθη ἀπλῶς ν' ἀνοίξῃ ὑπερβολικὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ τὸ στόμα του.

— Νὰ πᾶς μὲ τῶν! εἶπε. Νὰ πᾶς μὲ τῶν;

— Ναί, πατέρα. Νᾶχω κ' ἐγὼ ἕνα διαμέρισμα καὶ νὰ τὸ σκάψω νὰ βγάλω χρυσάρι...

Σιωπὴ ἄκρα κατέλαβε τὴν συνηθροισμένην οἰκογένειαν. Ἡ Κυρά-Γουδούλη ἔστρεψε φοβισμένα βλέμματα ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὸν υἱὸν τῆς. Ὁ Ἀγρίππας, κρατῶν πίπαν καὶ δοχεῖον ζύθου ἐντελῶς ὅμοια πρὸς τὰ τοῦ πατρὸς του, τὰ ἀπέθηκεν ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν διὰ ν' ἀκούσῃ καλλίτερα, ἐν ᾧ ἡ Μάρθα, σφιγγουσα τὸν βραχίονα τῆς Λουκίας, ἔκυπτεν ἐντρομος περιμένουσα νὰ γίνῃ μάρτυς καμμιᾶς καταστροφῆς... ν' ἀκούσῃ τὸν πατέρα τῆς καταρῶμενον τὸν ἄφρονα υἱὸν καὶ διώκοντα αὐτὸν ἀπὸ τὴν πατρικὴν στέγην. Διότι ὅλοι εἰς τὴν ἑπαυλιν ἐγνώριζον τὰς ιδέας τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας. Ἄν μία βόμβα ἐπίπτεν εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, δὲν θὰ ἐπροξένοι περισσότερον καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Νεάνδρου.

Ἡ βαρεῖα καὶ ὠραία μορφή τοῦ γηραιοῦ Βόερ ἐγίνεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατὰ κλίμα κῦμα αἵματος ἀνέθη μέχρι τοῦ μετώπου του καὶ οἱ στακτεροὶ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν χωρὶς νὰ εἰμπορέσῃ ν' ἀσθρῶσῃ λέξιν, ὕψωσε τὴν χεῖρα καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα. Ὁ Νεάνδρος ὀπισθοδρόμησε κατὰ ἕν βῆμα, ἐν ᾧ ἡ καρδιά του ἐκτύπα σφοδρῶς ὁ Μωβιλαιν κατῶρθωσε νὰ σηκωθῇ εἰς τοὺς πόδας του, καὶ μὲ ἀναπνοὴν διακοπτομένην καὶ ἀσθμίνουσαν ἐμελλε νὰ ὁμιλήσῃ, ὅτε ἡ Κυρά-Γουδούλη ὤρμησε πρὸς αὐτόν.

— Μή... ἀκόμη... Ἀγρίππα! εἶπε, μὲ τόνον παρακλήσεως. Σκεφθῆτε πρὶν προφέρετε τὰ ἀνέκκλητα λόγια!.. σκεφθῆτε! εἶπον ἱκετευτικῶς καὶ ἡ Μάρθα καὶ ἡ Λουκία.

— Σκεφθῆτε, πατέρα, εἶνε μικρὸς ἀκόμη καὶ δὲν ἠξεύρει τί λέγει! ἐπρόσθεσε μὲ σοβαρότητα καὶ ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός.

Ὁ Ἀγρίππας Μωβιλαιν, ἐνδίδων ἔκλινε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἔμεινε συλλογισμένος στιγμὰς τινάς.

Ἡ Κυρά-Γουδούλη συνδέσασα τὰς χεῖράς τῆς ἐπερίμενεν ἐν σιωπῇ, ἐν ᾧ αἱ μικραὶ ἀδελφαὶ ἐκράτουν τὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ των, ὡς διὰ νὰ τον ὑποστηρίζουν.

Ὁ Νεάνδρος, βλέπων ὅτι ἡ οἰκογένειά του συνεταράχθη τόσοσιν ἀπὸ τὴν αἰφνιδίαν φαντασιοπληξίαν του, ἠσθάνθη λυγισμένα τὰ γόνατά του.

Μετὰ μακρὰν σιγὴν ὁ πατὴρ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν του τὸ μέτωπόν του ἠθρίασε, τὸ πρόσωπόν του ἔχασε τὸ ἐρυθρὸν ἐκεῖνο χρῶμα, τὸ ὅποιον εἶχε τόσοσιν ἀνησυχίᾳ τοὺς οἰκείους του καὶ ἐστήριξε τώρα ἐπὶ τοῦ ἐνόχου σοβαρὸν ἀλλ' ὄχι πλέον αὐστηρὸν βλέμμα.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 169.)

— Ἐννέα ὥραι καὶ 55 λεπτά! Τόσον μόνον ἀπὸ τὴν μίαν μεσημέριαν εἰς τὴν ἄλλην; Ἀλλὰ τότε οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ κόσμου πῶς εὐρίσκουν καιρὸν νὰ κοιμηθῶσι τὴν νύκτα; Καὶ πόσας ἡμέρας ἔχει τὸ ἡμερολόγιόν των;

— Εἶνε εὐκόλον νὰ λογαριασῆς. Σοῦ εἶπα, ὅτι τὸ ἔτος τοῦ Διὸς ἔχει 11 ἐτη ἰδικὰ μας καὶ 315 ἡμέρας. Ἄς μὴ σ' ἐκπλήτῃ τοῦτο! Ἄν στρέφεται τόσοσιν ταχέως περὶ τὸν ἄξονά του μὲ τὰς σελήνας του, τὰς ὁποίας παρασύρει, αὐτὸ δὲν τὸν βοηθεῖ ὥστε νὰ κινεῖται ταχύτερον περὶ τὸν ἥλιον. Καὶ ἐπειδὴ ἔχει νὰ διατρέξῃ εἰς μίαν περιστροφὴν του περὶ τὸν ἥλιον περισσότερον δρόμον παρὰ ἡ Γῆ, καὶ ἐπειδὴ κινεῖται περὶ τὸν ἥλιον πολὺ βραδύτερον παρὰ ἡ Γῆ, ὅπως σοῦ ἐξηγήσα, διὰ τοῦτο τὸ ἔτος τοῦ Διὸς εἶνε πολὺ μακρότερον παρὰ τὸ ἔτος τῆς Γῆς. Ἐὰν λογαριάσῃς, θὰ εὕρῃς ὅτι περιέχει 4,332 ἰδικὰς μας ἡμέρας.

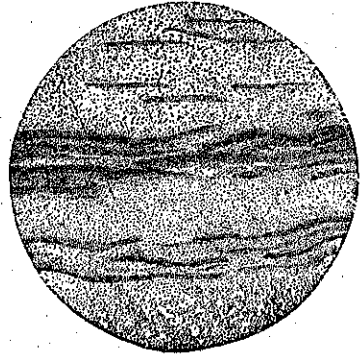
Εἶσαι ἀρκετὰ προχωρημένος εἰς τὴν ἀριθμητικὴν, ὥστε ἠμπορεῖς νὰ εὕρῃς χωρὶς πολὺν κόπον, πόσακις ἡμέρα 9 ὥρῶν καὶ 55 λεπτῶν χωρεῖ εἰς 4332 ἡμέρας 24 ὥρῶν λογαρίασε καὶ θὰ εὕρῃς 10,485. Τόσας στροφὰς κάμνει ὁ Ζεὺς περὶ τὸν ἄξονά του εἰς τὸ διάστημα ἐνὸς ἰδικοῦ του ἔτους. Τί παράδοξον θὰ εἶνε τὸ ἡμερολόγιόν των, ἂν θελήσῃ τις νὰ δώσῃ ὄνομα εἰς ἐκάστην ἀπὸ τὰς 10,485 ἡμέρας τοῦ ἔτους!

Ἄλλ' ἤρχισα νὰ φλυαρῶ καὶ ἀφήμα ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤθελα νὰ σοῦ εἶπω· ὅτι δηλαδὴ σελήνη, ἡ ὅποια περιστρέφεται περὶ τὸν πλανήτην τῆς εἰς μίαν ἡμέραν καὶ 18 ὥρας, συχνάκις ἀποκρύ-

πτεται ἀπὸ ἄστρον μέγα ὅπως ὁ Ζεὺς· καὶ οἱ ἰδικοί μας ἀστρονόμοι εὐρίσκουν ἐργασίαν μὲ αὐτὴν τὴν σελήνην, διὰ νὰ πρῶτεξε καλῶς εἰς ὅσα θὰ σοῦ εἶπω.

Σοῦ εἶπον ἄλλοτε, δὲν ἐνθυμοῦμαι εἰς ποίαν περίστασιν, ὅτι τὸ φῶς διατρέχει 300 000 χιλιομέτρα κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον, καὶ ὅταν μὲ ἠρώτησες πῶς κατῶρθωσαν νὰ εὔρουν αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν, σοῦ ἀπήντησα ὅτι αὐτὸ μού ἦτο τότε δύσκολον νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω. Τὴν ἐξηγήσιν ἐκείνην, τὴν ὅποιαν σοῦ ἠρῆθη ἦν τότε, θὰ σοῦ δώσω τώρα.

Ἡ Γῆ, κατὰ τὸν ἐτήσιον δρόμον τῆς μεταξὺ τῆς τροχιάς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ ἥλιου, συμβαίνει νὰ ἔχῃ δύο διαφορετικὰς θέσεις ὡς πρὸς τὰ δύο αὐτὰ οὐράνια σώματα. Ἄλλοτε εὐρίσκεται εἰς εὐθείαν γραμμὴν μεταξὺ Διὸς καὶ ἥλιου· τότε ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Γῆ εὐρίσκονται εἰς σ υ ζ υ γ ι α ν ὡς πρὸς τὸν ἥλιον. Ἄλλοτε πάλιν ὁ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς εὐθείαν γραμμὴν μεταξὺ Γῆς καὶ Διὸς. Τότε ὁ Ζεὺς καὶ ὁ πλανῆτης μας εὐρίσκονται εἰς α ν τ ι θ ε σ ι ν ὡς πρὸς τὸν ἥλιον. Σοῦ εἶπον ὅτι ἡ Γῆ εὐρίσκεται 149 ἑκατο-

Ὁ Ζεὺς.

μύρια χιλιομέτρα μακρὰν ἀπὸ τὸν ἥλιον. 149 ἑκατομύρια ἀπὸ τὸ ἕν μέρος καὶ 149 ἑκατομύρια ἀπὸ τὸ ἄλλο, κάμνουν 298 ἑκατομύρια χιλιομέτρα· τόσον εἶνε τὸ πλάτος τῆς τροχιάς τῆς Γῆς. Καὶ ἡ ἀπόστασις λοιπὸν τοῦ Διὸς ἀπὸ τῆς Γῆς γίνεται 298 ἑκατομύρια χιλιομέτρα μεγαλύτερα ὅταν εὐρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν, παρ' ὅταν εὐρίσκεται εἰς συζυγίαν.

Ἡ σελήνη ἐκεῖνη τοῦ Διὸς, ἡ ὅποια κάμνει τὸν κύκλον τῆς εἰς μίαν ἡμέραν καὶ 18 ὥρας, ἡ Ἰώ, περὶ πολὺ συχνὰ ὄπισθεν τοῦ Διὸς, καὶ οἱ ἀστρονόμοι μας παρατηροῦν τότε τὰς ἀποκρύψεις τῆς. Ἡδυνήθησαν δὲ νὰ λογαριάσουν, μὲ προσέγγισιν ἐνὸς τετάρτου τοῦ δευτερολέπτου, κατὰ ποίαν ἀκριβῆς στιγμὴν κρύπτεται ὁ δορυφόρος οὗτος ὄπισθεν τοῦ Διὸς, ὁ ὁποῖος τότε ἐμποδίζει τὸ φῶς του, καὶ τέλος κατὰ ποίαν στιγμὴν ἐξέρχεται ἡ Ἰώ τῆς κρύπτῃς καὶ καθίσταται πάλιν ὀρατή.

Αἱ ἀποκρύψεις ὁμοῦ αὐταὶ γίνονται 298 ἑκατομύρια πλησιέστερον ἢ ἀπώτερον ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ παρατηρητοῦ, καθ' ὅσον ὁ Ζεὺς εὐρίσκεται πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ ἥλιου πρὸς τὸ ὅποιον εὐρισκόμεθα καὶ ἡμεῖς, ἢ πρὸς τὸ ἀντίθετον. 298 ἑκατομύρια χιλιομέτρα περισσότερο ἢ ὀλιγώτερον δὲν θὰ ἦσαν τίποτε διὰ τὸ φῶς, ἐὰν αὐτὸ διήνουν ἀκαριαίως οἰανδήποτε ἀπόστασιν, ὅπως ἐπίστευον ἄλλοτε. Ἄλλ' ἐὰν τὸ φῶς ἐξοδεύῃ χρόνον διὰ νὰ διατρέξῃ ἀπόστασιν τινα, βεβαίως τότε θὰ ὑπάρχῃ διαφορὰ καθ' ὅσον ἡ ἀπόκρυψις γίνεται πλησιέστερον ἢ ἀπώτερον· διότι τότε θὰ ἴδωμεν αὐτὴν ἐνωρίτερον ἢ ἀργότερον παρ' ὅσον ἔχει προϋπολογισθῇ, ἀναλόγως τοῦ δρόμου, τὸν ὅποιον θὰ διανύσῃ τὸ φῶς. Τοῦτο ἀκριβῶς ἀνεκαλύφθη διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀποκρύψεων τῆς Ἰούς, καὶ εὐρέθη ὅτι ἡ βραδύτης μεταξὺ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὅποιαν εἶχον προϋπολογισθῇ ὅτι πράγματι ἐξήρχετο τῆς σκιάς τοῦ Διὸς, καὶ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὅποιαν ἐπανέβλεπον αὐτὴν, ἦτο κατὰ 16 λεπτά καὶ 32 δευτερόλεπτα μεγαλύτερα ὅταν ὁ Ζεὺς εὐρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν παρ' ὅταν εὐρίσκεται εἰς συζυγίαν. Τόσον ἀκριβῶς χρόνον ἐξοδεύει τὸ φῶς ὅπως διανύσῃ τὰ 298 ἑκατομύρια χιλιομέτρα.

Τώρα πλέον εἶνε εὐκόλοιστον νὰ ὑπολογισθῇ ἡ ταχύτης τοῦ φωτός· καὶ σοῦ ὁ ἴδιος δύνασαι, ἂν θέλῃς, νὰ κάμῃς τὸν λογαριασμόν.

Ἄν τραπῶσιν εἰς δευτερόλεπτα τὰ 16 λεπτά, δίδουν 960 δευτερόλεπτα, καὶ 31 τὰ ἄλλα κάμνουν 992. Διαίρεισε τὰ 298 ἑκατομύρια χιλιομέτρα διὰ 992 καὶ θὰ εὕρῃς 300 000 χιλιομέτρα. Τριακοσίας λοιπὸν χιλιάδας χιλιομέτρα διατρέχει τὸ φῶς εἰς ἕν δευτερόλεπτον.

Ἄς σοῦ εἶπω ἀκόμη, ὅτι ὁ λογαριασμὸς τῶν ἀστρονόμων δὲν εἶνε τόσοσιν ἀπλοῦς καὶ ὅτι ὁ ἀριθμὸς, τὸν ὅποιον εὐρίσκουν δὲν εἶνε ἀκριβῶς ὁ ἴδιος, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σοῦ κάμω λόγον· ἀλλὰ τὸ ἐξαγόμενον πάντοτε εἶνε στρουγγύλον ἀριθμὸν εἰς τὸ ἴδιον. Διὰ τόσοσιν μεγάλους ἀριθμοὺς, διὰ τὰς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀποστάσεις, εἶνε μηδαμινὴ ἡ διαφορὰ, ἡ ὅποια ἐπὶ τῆς γῆς θὰ ἦτο παραπολύ σπουδαία.

Καὶ λοιπὸν τί λέγεις τώρα;

— Λέγω, Νίτσα μου, ὅτι ὁ νοῦς μου ἐκουράσθη. Πρέπει νὰ σκεφθῶ πάλιν κατὰ αὐτὰ τὰ ἴδια πράγματα, διότι θὰ ἦτο μέγα κρῖμα δι' ἐμὲ νὰ μὴ τὰ γνωρίζω. Τώρα πλέον, ὅταν μοῦ εἶπουν ὅτι τὸ φῶς διατρέχει τριακοσίας χιλιάδας χιλιομέτρα κατὰ δευτερόλεπτον, θὰ γνωρίζω πῶς κατῶρθωσαν νὰ βεβαιωθοῦν περὶ τούτου. (Ἐπεται συνέχεια.)

[J. Macé] A. E. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ Γ. ΤΣΑΓΡΗ
Βραβευθείσα

Υπό τὸ ψευδώνυμον Ρόδον τῆς Δύτης εἰς τὸν 62ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων (Ἰδε φυλλ. 12, σελ. 106.)

ΠΡΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
[Τὸ Βραβευθὲν Διήγημα τοῦ Ἐκτάκτου Διαγωνισμοῦ (*)]

Ἐτριφα καλά - καλά τὰ μάτια μου. Τί ἐσήμαινε πάλιν αὐτὸς ὁ ἐνσημος χάρτης, τὸν ὅποιον μοῦ εἶχε δώσῃ πρὸ ὀλίγου ὁ κλητὴρ; Κλησίς, λέγει. Κλησίς; καὶ διατί; ἀπὸ ποῦ; Καθ' ὅσον ἐγίνωσκον, οὐδὲν τὸ δυνάμενον νὰ μὲ φέρῃ εἰς τὰ δικαστήρια εἶχον πράξῃ. Πρὸς τί τότε ἡ κλησίς; Δὲν ἔγραψεν οὔτε αἰτίαν, οὔτε πίστιν. Μόνον σκέτα - σκέτα ὅτι «Ἡ Δεσποινὴς Ζωὴ Ῥά Φλόξ, συνδρομητριά τῆς Διαπλάσεως, κατοικοῦσα ἐν... κ.τ.λ. προσεκαλεῖτο νὰ ἐμφανισθῇ αὐθημερὸν πρὸ τοῦ Δικαστηρίου, καὶ ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπουσίας θὰ ἐδικάζετο ἐρήμην.»

Καὶ τώρα; τί νὰ κάμω; Τὸ χρέος μου ὡς καλῆς πολιτίτιδος, ἦτο νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην τοῦ νόμου, καὶ νὰ παρευρεθῶ κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν εἰς τὸ Δικαστήριον.

Ἐλαβον λοιπὸν μὲ καρδίαν πάλλουσαν τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀγούσαν. Ἐβάβιζα μηχανικῶς, παραδιδόμενη εἰς μυρίας εἰκασίας, ὅτε αἰφνης εἶδον ἀνυψούμενον πρὸ ἐμοῦ, ἀπειλητικῶς μεγαλοπρεπές, τὸ Κτίριον τοῦ Δικαστηρίου. Εἰσέρχομαι μὲ βῆμα κλονούμενον καὶ προχωρῶ πρὸς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων. Ἄλλ' ὅποιον θέαμα μὲ περιέμενεν! Ἐπὶ τῆς προεδρικῆς ἐδρᾶς ἐκάθητο σοβαρὸς βουῖς, μὲ μαῦρα ματογυάλια.

(*) Ἰδε τὰ Ἀποτελέσματα ἐν σελ. 174 τοῦ 20ου φυλλου.

φυλλομετρῶν πελωρίων διαστάσεων κώδικα. Δεξιόθεν τοῦ προέδρου ἐκάθητο ἴππος, καὶ ἀριστερόθεν ὄνος τὸν ἀνεγνώρισα ἀμέσως: ἦτο ὁ ὄνος τοῦ λαχανοπώλου μας. Ἐπὶ τοῦ θρῆνιου τοῦ εἰσαγγελέως ἐκάθητο ὁ σκύλος τοῦ γείτονός μας, περιφέρων βλέμματα ἄγρια καὶ ἀπειλητικά. Πληθὸς ἄλλων ζώων - γάτων, πετεινῶν, προβάτων, - διεδραμάτιζον τὰ πρόσωπα ἐνόρκων, δικηγόρων, γραφέων καὶ κλητῆρων. Πυκνὸν ἀεροκρήριον τοῦ ὁποῦ ἡ σοβαρῆτος ἦτο ἴση πρὸς τὴν ποικιλίαν τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὸ στοιχείων, κατεῖχε τὰ καθίσματα τῆς αἰθούσης. Τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου ἦτο κενόν.

Ἀρίστος φόβος, ὁ φόβος τοῦ ἀγνώστου μὲ κατέλαθεν. Αἶφνης ἀντριχίαισα ἤκουσθη ἡ φωνὴ τοῦ προέδρου, - φωνὴ ἔρρινος ἀλλὰ σοβαρά:

«Κλητῆρες, εἰσαγάγετε τὴν κατηγορουμένην.» Καὶ ἐν μέσῳ ἄκρας σιγῆς, διακοπτομένης μόνον ὑπὸ τῆς ἀναπνοῆς τοῦ ἀκροατηρίου, δύο σκύλοι πελώριοι ἐπροχώρησαν πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου. Κρύος ἰδρῶς μὲ περιέχεεν. Ἡ φωνὴ τοῦ προέδρου ἤκουσθη καὶ πάλιν ἐπιδητικῆ ἐν τῇ μονοτονίᾳ τῆς:

«Τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμόν σας;

Ἀπήντησα διὰ φωνῆς τρεμουσῆς εἰς τὰς προκαταρκτικὰς ταύτας ἐρωτήσεις. Μεθ' ὃ ὁ πρόεδρος ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὸν εἰσαγγελέα, τὸν σκύλον τοῦ γείτονος. Φεῦ! ἐγνώριζον ὅτι δὲν θὰ μοὶ ἦτο εὖνους, διότι ποτὲ δὲν ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸν οἰκίσκον του, χωρὶς νὰ τὸν ἐξερεθίσω καὶ χωρὶς νὰ τῷ ρίψω καὶ καμμιά πέτρα, βεβαίως ἄλλως τε περὶ τῆς ἀτιμωρησίας μου, διότι ἦτο δαμένος...

«Δεσποινὴς Ζωηρὰ Φλόξ» ἤρχισεν ὁ εἰσαγγελέως «κατηγορεῖσαι ἐπὶ σκληρότητι πρὸς τὰ ζῶα. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ δικαστήριον θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων μου ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων. Ἡ πρὸς τὰ ζῶα σκληρὰ συμπεριφορὰ σου εἶνε τοσοῦτω μᾶλλον ἀξιοκατάκριτος, καθ' ὅσον καλῶς γνωρίζεις ὅτι καὶ ἡμεῖς εἴμεθα πλάσματα τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι ἐπομένως ὀφείλεις πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην καὶ προσήνεια. Κατὰ πρῶτον λοιπὸν λόγον εἶσαι ἔνοχος ἀγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν, κακομεταχειριζομένη τὰ ὑπ' Αὐτοῦ πλασθέντα ἄκακα ζῶα. Ἐκτὸς τούτου ὑπερβύμεν ὅλας τὰς ἀνάγκας σου, σὲ βοηθοῦμεν εἰς ὅλα τὰ ἔργα σου, σηκώνομεν τὰ βάρη σου, σὲ τρέφομεν διὰ τοῦ σώματός μας, γυμνούμεθα διὰ νὰ σὲ ἐνδύσωμεν, ἀποθνήσκωμεν διὰ νὰ σὲ ὑποδέσωμεν. Ἀγρυπνοῦμεν διὰ νὰ κοιμάσαι ἐν ἀσφαλείᾳ, φυλάττομεν τὰ ὑπάρχοντά σου, σὲ τέρπομεν διὰ τῶν ἀσμάτων μας, καταστρέφομεν τὰ εἰς τὰ συμφέροντά σου βλαβερὰ ἔντομα, διευκολύνομεν τὰ μέσα

τῆς συγκοινωνίας» ἐν ἐνὶ λόγῳ θυσιαζόμεθα διὰ τὴν ἀνάπαυσιν καὶ εὐτυχίαν σου. Ἐπομένως εἶσαι ἔνοχος ἀγνωμοσύνης πρὸς ἡμᾶς. Κατὰ τρίτον λόγον εἶσαι ἔνοχος ἀγνωμοσύνης πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους σου, παρακούουσα καὶ καταφρονοῦσα τὰς περὶ τούτου συμβουλὰς τῶν. Ὅθεν ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ σὲ πᾶσαν τὴν αὐστηρότητα τοῦ δικαστηρίου, καὶ ζητῶ ἐν ὀνόματι τῆς ζωοφιλίας, τὴν παραδειγματικὴν σου τιμωρίαν.»

Ἡσθάνθην ὅτι ἡ καταδίκη μου ἦτο βεβαία. Ἐκυψὴ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ φόβου ἐκείνου κατηγορητηρίου, καὶ πνιγομένη ἀπὸ λυγμοὺς μετνοίας, ἤκουον τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, διαδεχομένων ἀλλήλους ἐν ἀτελευτήτῳ σειρᾷ. Κατέθεσαν ἐναντίον μου ἡ γάτα μας, τῆς ὁποίας τὴν οὐρὰν εἶχον σχεδὸν ξεριζώσῃ τὴν προτραίαν ἀπὸ τὸ τράβηγμα. ὁ ὄνος τοῦ λαχανοπώλου, τὸν ὀπίθον καθ' ἡμέραν παντοιοτρόπως ἐδάσάειζον τὸ καναρίνι μας, τοῦ ὁποῦ εἶχα βγάλῃ δύο πτερά, μία σκύλλα τῆς ὁποίας ἐν μικρὸν εἶχα πνίξῃ. Τῆς τελευταίας μάλιστα ἡ κατάθεσις ἦτο τόσοσιν συγκινητικῆ, οἱ θρήνοι τῆς τόσοσιν σπαρχικάρδιοι, ὥστε ὄλον τὸ ἀκροατήριον ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Μετὰ τὰς καταθέσεις, ὁ πρόεδρος μὲ ἐκάλεσε νὰ ἀπολογηθῶ. Ἐγνώριζον ὅμως ὅτι ἦτο ἀνωφελές, καὶ μὲ φωνὴν διακοπτομένην ἀπὸ λυγμοὺς, ἀνεφώνησα: «Εἶμαι ἔνοχος!»

Οἱ ἔνοχοι τότε ἀπισύρθησαν. Διετέλουν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν καταθέσεων, ὅτε οἱ ἔνοχοι εἰσῆλθον καὶ πάλιν. Ὁ πρῶτος ἀτάμενος τῶν ἐνόρκων ἔδωκεν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου φύλλον χαρτοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον ἤκουσθη ἡ φωνὴ τοῦ τελευταίου. Ἀπαγγέλλουσα τὴν ἐτυμηγορίαν:

«Κατηγορουμένη! Οἱ ἔνοχοι συσκεφθέντες, σὲ εὐρίσκουσιν ἔνοχον τριπλοῦ ἐγκλήματος: Ἀγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν, ἀγνωμοσύνης πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους σου, καὶ ἀγνωμοσύνης πρὸς ἡμᾶς, τὰ παντοιοτρόπως εὐεργετησάντά σε ζῶα ἐγκλήματος προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ... (ἰδῶ ὁ πρόεδρος συνουλεύθη τὸν κώδικά του) 659ου ἄρθρου τοῦ Κώδικος καὶ τιμωρουμένου διὰ θανάτου. Λαμβάνοντες ὅμως ὑπ' ὄψει τὴν εἰλικρινῆ ἠμολογίαν σου, μετριάζομεν τὴν ποινὴν σου εἰς δεκαετῆ φυλάκισιν, καὶ...»

Ἐξύπνησα. Ἀπεκόμισα ὅμως τὸ ἠθικὸν τοῦ ὀνείρου διδάγμα.

ΖΩΗΡΑ ΦΛΟΞ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 171.)

Διὰ τοῦτο ὁ νεαρὸς εὐγενὴς ἐλατρεῦτο ἀπὸ ἄλλους, καὶ κανεὶς δὲν διεμαρτύρετο διὰ τὸν κάπως παράδοξον τρόπον, διὰ τοῦ ὁποῦ εἶχεν ἀνακτήσῃ τὸνομα του καὶ τὴν περιουσίαν του.

Ἐν τούτοις ὅλοι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχουν τὰς ἰδίας καλὰς διαθέσεις, οἱ δ' ἐκ πλαγίου συγγενεῖς, ὅσοι ἔτρεφον τὴν διαφευδομένην ἤδη ἐλπίδα νὰ κληρονομήσουν τὴν Δαμπίερρη, ἠμφισβήτησαν ζωηρῶς τὴν ταυτότητα τοῦ νομίμου κληρονόμου.

Διὰ τοῦτο ἡ κυργόδεσποινα ἀπεφάσισε, χωρὶς ἀργοπορίαν, νὰ ὑποβάλῃ τὸ ζήτημα ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, τοῦ ἐπικυριάρχου.

Καὶ παρουσιάσθη εὐκαιρίᾳ νὰ το κάμῃ, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἰσχυρῶν ἐγθρῶν τοῦ νεαροῦ κόμητος, καὶ νὰ τοῖς δώσῃ καιρὸν νὰ νενεργήσουν.

Ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος Η' εἶχεν ἀποθάνῃ, προσβληθεὶς ὑπὸ ἐπιδημίας εἰς τὸ χωρίον Μομπανσιὲ τῆς Ὁβέρνης, τὴν ὁποίαν διήρχετο ἐπιστρέφων ἀπὸ μίαν Σταυροφορίαν.

Ἡ σύζυγός του, ἡ Λευκὴ τῆς Κασιλλης, ἀνεκηρύχθη Ἀντιβασίλισσα, ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ τῆς. Ἐν τούτοις ἡ θέσις τῆς δὲν ἦτο ἀσφαλῆς. Πολυάριθμοι δυστηρεστημένοι, ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ἀρχόντων τοῦ βασιλείου, συνέμαχθησαν ὅπως τῇ ἀφαιρέσουν τὴν κηδεμονίαν τοῦ νεαροῦ Βασιλέως καὶ παρεμποδίσουν τὴν ἄμεσον στέψιν του, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι οἱ ὁμότιμοι δὲν ἦσαν ἀρκετοί, καὶ ὅτι ἔπρεπε πρῶτον νὰ ἐλευθερωθῶν καὶ οἱ κρατούμενοι αἰχμάλωτοι ἀπὸ τῆς μάχης τῶν Βυδενῶν.

Ἄλλ' ἡ βασίλισσα, γυνὴ ἀκατανίκητου θελήσεως, ἠψήφισε τὰς ἀντιρρήσεις ταύτας καὶ ἐματαίωσε πᾶσαν ἀντίδρασιν.

Ἡ στέψις λοιπὸν τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου Θ' ὄρισθη διὰ τὴν 22 Νοεμβρίου, ἡ δὲ Δέσποινα τῆς Δαμπίερρης ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ ἐπισήμου τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ νέῳ Κυριάρχῳ καὶ νὰ τῷ παρουσιάσῃ τὸν ἀνευρεθέντα ἔγγονόν τῆς.

Τὴν παραμονὴν τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης τελετῆς, ἀπειρον πλῆθος κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, εὐγενῶν καὶ ἀστῶν, συνωθοῦντο παρὰ τὰς πύλας τῶν Ρημῶν, - τῆς πόλεως ὅπου ἐτελοῦντο αἱ βασιρικαὶ σκέψεις, - ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν τοῦ βασιλείου.

Τὰ ξενοδοχεῖα ὅλα ἦσαν κατὰμεστα, καὶ τὸ πρόσωπὸν τῶν ξενοδόχων ἤστραπτεν ἀπὸ χαρᾶν καὶ ὑπερηφάνειας, ὅταν ἀπεκρίνοντο πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς ταξειδιώτας, τοὺς ἐκλιπαροῦντας ἐν δωμάτιον: - Εἶνε πιασμένα ὅλα, Κύριέ μου δὲν

ὑπάρχει οὔτε μιὰ γωνιά εἰς τὸ σταῦλο! Μόνον ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Ξενοδοχείου «Ἅγιος Ρῆμος» ἀπετέλει ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνα, καὶ ἀπεκρίνετο μετὰ πολλῆς στενοχωρίας καὶ λύπης εἰς τοὺς εὐγενεῖς κυρίους, ὅσοι ἐφιλοδοξοῦν τὴν τιμὴν νὰ καταλύσουν ὑπὸ τὴν στέγην του.

Καὶ ἀνταποκρινομένη εἰς τοὺς στεναγμοὺς του, ἡ σύζυγός του ἐψιθύριζεν εἰς τὸνον μομφῆς:

«Δὲν ἔχει τόπο! Ἄκουσ' ἐκεῖ! Ἄν' ἐδιωχνης τοὺς ζητιάνους ποῦ ἀτιμάζουσι τὸ ξενοδοχεῖόν σου, δὲν θὰ ἦσουν τώρα ἀναγκασμένοι νὰ διώξῃς τρεῖς κόμητας, δύο βαρώνους καὶ δὲν εἰςέξω πόσους ἱππῶτας!»

«Γυναίκα, εἰ, γυναίκα! Αὐτοὶ οἱ ζητιάνοι, καθὼς τους λές, πληροῦν με χρυσάφι!»

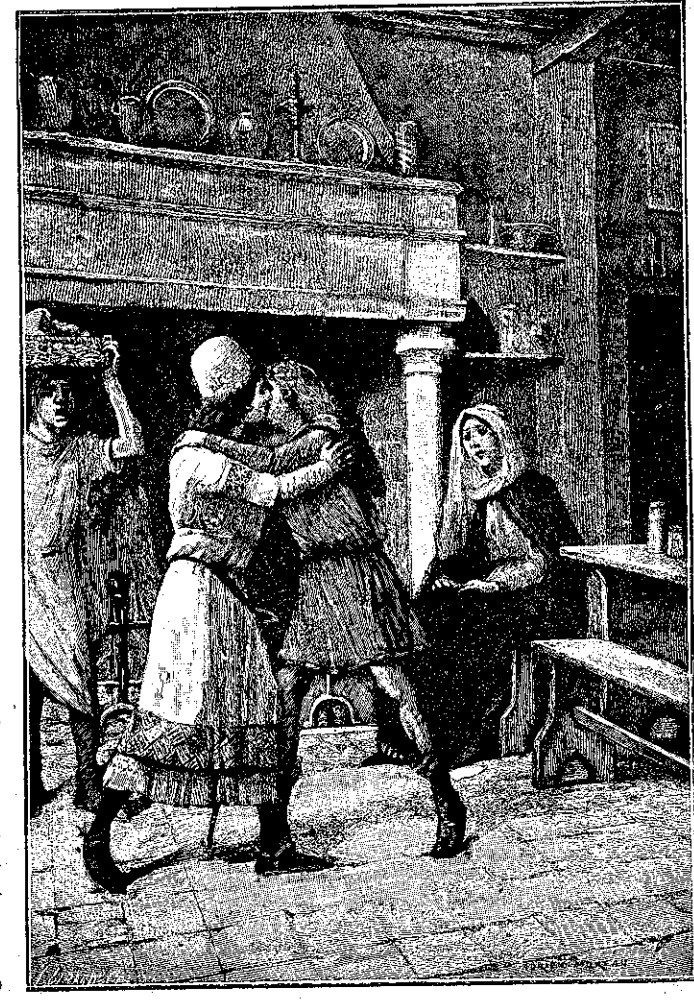
«Ἐ, γυναίκα! μὴν κυττάς τί χρῶμα ἔχουν τὸ ρούχα! κύτταζε τί χρῶμα ἔχει ὁ παρᾶς... Ἀλήθεια, τὸ λέγω κ' ἐγώ: ἐκεῖνος ὁ γέρος Χατζῆς, ἐκεῖν' ἡ Γύφτισσα, αὐτὴ ἡ ἄλλη ἡ πτωχὴ μὲ τὸ γυῖό της, δὲν κάνουν μεγάλη τιμὴ 'στὸ ξενοδοχεῖό μας' ἀγίνουσι ὅμως μεγάλη ὠφέλεια. Ἄμποτε καὶ ὅλοι οἱ συναδελφοί μου νὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἔλεγαν τὸ ἴδιον γιὰ τοὺς πελάτες των, ποῦ ἔχουν ἕνα σωρὸ φτερά 'στὸ κάπελο, μὰ τὸ πούγι ἀδειανό!»

«Καλὲ τί λές! Νά, 'στὸ «Χρυσὸ Παγῶνι» εἶνε ὁ βαρῶνος τοῦ Κουσύ, 'στὸ «Λευκὸ Ἄλογο» ὁ κόμης τοῦ... Ἐμὰ! διέκοψεν ὁ ξενοδόχος μὴπως δὲν θάχωμε καὶ 'μεῖς μιὰ μεγάλη κυρία, ἐκεῖνη ποῦ ἔστειλε τὸν ἀρχιτρίκλινο καὶ τῆς ἐκράτησε δωμάτια; Ἐμ! πολὺ θὰ εὐχαριστηθῇ ἀπὸ τὴν συντροφιά ποῦ θὰ εὕρῃ ἐδῶ, ἀπῆνσεν ἡ ξενοδόχαινα. Γιὰ ἰδέσ, ἀλήθεια, μούτρα ποῦ τάχει ὁ Χατζῆς! Αὐτός, μᾶτια μου, πρέπει νὰ εἶνε παραπάνω ἀπὸ ἐκατὸ χροῶν' θὰ εἶνε περὶ γέρος καὶ ἀπὸ τὸν Βασιλεῖα τῆς Ἱερουσαλήμ, τὸν Ἰωάννην Βριέννην, ποῦ τώρα νὰ, ἐπέρασε ἀπὸ ἐδῶ ἡ συνοδεία του.

«Τὸ βέβαιον εἶνε πὼς δὲν μας ἐνοχλεῖ καθόλου ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ἦλθε, κάθεται ἐκεῖ 'στὴν πόρτα καὶ κυττάζει τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ βγάξῃ μιλιὰ.»

«Ἀλήθεια, ἐκεῖνος ὁ χαμένος ὁ Οὐγόνετος δὲν θὰ γυρίσῃ τέλος πάντων; Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἔχει νὰ φανῇ 'στὸ ξενοδοχεῖο... τριγυρίζει τὴν πόλιν μὲ κάτι μάγκοπαῖδα σὰν κ' αὐτόν... Μὰ πού τους 'πιτυχαίνεις ἄνδρα μου, τέτοιους βοηθοὺς!»

«Μὴν το λές αὐτό, γυναίκα, γιὰτὶ εἶνε θαῦμα πὼς τον βρήκα καὶ αὐτόν μὲ τέτοιες φούριες!.. Ὅσο κακὸς καὶ ἂν εἶνε, πάντα θὰ μας γυρίσῃ τὴ σούβλα...»

«Γκύ! - Γωλιέρε!» (Σελ. 182, στήλ. β')

«Φθάνει νὰ μὴ γυρίσῃ αὐτὸς ἔξω, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ...»

Ἡ ξενοδόχος διεκόπη. Μεγαλοπρεπὲς φορεῖον, μὲ μετὰξίνα παραπετάσματα, ἐπρόβαλεν εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς ὁδοῦ, περιστοιχιζόμενον ὑπὸ λαμπροῦ ἐπιτελείου ἐντὸς τοῦ φορεῖου ἐκάθητο γηραιὰ κυρία ὠραῖος εὐγενόπαις, πολυτελῶς ἐνδεδυμένος, ἴππευε παρὰ τὴν θυρίδα.

Ἐσπευσε νὰ φηπιεῖται, μόλις ἐστάθῃ τὸ φορεῖον πρὸ τοῦ ξενοδοχείου, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν εὐγενὴ κυρίαν, ἡ ὁποία ἦτο ἡ Δέσποινα τῆς Δαμπίερρης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός καί εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοκλατωσίσης

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Μαΐου 1900

Ἔτος 22^{ον}.—Ἀριθ. 22

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΥΨ

(Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.)

(Συνέχεια ἴδε σελ. 177.)

— Ἔλα ἐδῶ, Νέανδρος, εἶπεν ἡσύχως. Ἔλα σιμά εἰς τὸν πατέρα σου! Εἰς αὐτὸ πταίω κ' ἐγώ, διότι ἤρρηξα τὰ λάβω τὴν ἀπόφασιν ποῦ ἔπρεπε νὰ λάβω. Σωστὰ εἶπεν ὁ Ἀγρίππας· εἶσαι νέος καὶ δὲν εἰξεύρεις τί λέγεις. Ἀλλὰ δὲν θὰ σε ἐλθέσω περισσότερο εἰς τὸν πετροσμόν. Κυρὰ—Γουδούλη, ν' ἀρχίσῃς ἀπὸ σήμερα νὰ μαζεύῃς καὶ νὰ συσκευάζῃς τὰ πράγματα μας, τὰ παλαιὰ μας αὐτὰ ἔπιπλα, τὰ ὅποια ἐκλήρονομήσαμεν ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, καὶ τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὴν ἐστίαν μας ἀφ' ὅτου περιπλανώμεθα ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς Γῆς, ὅπως ἄλλοτε ὁ Κάιν. Δὲν πταίωμεν ἡμεῖς. Φεύγομεν τὴν διασφορὰν τῶν ἀνθρώπων. Ἀγρίππας Νέανδρος. Ἐμπρός! Εἰς ὅτῳ ἡμέρας θελω νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ!

Χωρὶς λέξιν ν' ἀποκριθῆ, ὁ Νέανδρος ἐκυψε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἠκολούθησε τὸν ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος ἤρχιεν ἀμέσως ἐκτελῶν τὰς διαταγὰς τοῦ πατρὸς του. Ὁ νέος Βόερ, κατεντροπιασμένος διὰ τὴν παροδικὴν ὁρμὴν του τῆς ἀνεξαρτησίας, ἤρχιεν νὰ ξεβιδῶν διὰ φόβου μηχανὰς καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα ἤρχιεν νὰ καρφῶν, νὰ συσκευάζῃ εἰς δέματα ἐδοθήθησε τὴν μητέρα του καὶ τὸς ἀδελφὰς του νὰ ξεκρεμάσουν τὰς εἰκόνας καὶ νὰ μεταφέρουν εἰς τὰ μεγάλα ἀμάξια τὰ πελώρια κιβώτια, εἰς τὰ ὅποια ἐφυλάττοντο τὰ οἰκογενειακὰ κειμήλια. Τὴν ὀγδόην ἡμέραν διελύθη εἰς τὰ μέρη αὐτῆς ἡ ξυλινὴ οἰκία, τὰ τεμάχια τῆς ἐφορτώθησαν ἐπὶ τῆς τελευταίας ἀμάξης, καὶ ἡ ἀποικία ἐξεκίνησεν.

Ὅταν ἡ συνοδὸς διετλήθη ἐμπρός ἀπὸ τὸ Μασσαίχοριον, οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαύλειος ἔτρεξαν ν' ἀποχαιρετίσουν τοὺς φίλους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐμελλον νὰ χωρισθῶν καὶ τοὺς ὁποίους, κατὰ τὸ ὀλιγόμηνον αὐτὸ διάστημα τῶν ἐγκαρδίων σχεσεων, ἔμαθαν ν' ἀγαποῦν καὶ νὰ σέβωνται. Μὲ πολλὴν λύπην πρὸ πάντων ἀπεχωρίσθησαν ἡ Κοραλία, ἡ Μάρθα καὶ ἡ Λίνα. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασιν τοῦ Βόερ ἦτο ἀμετάκλητος. Εἶχε διατάξῃ, καὶ οὐδεὶς εἰς τὴν οἰκογένειαν του ἐτόλμα ν' ἀντιταχθῆ εἰς τὸν λόγον του. Μετ' ὀλίγον αἱ βρεχθεὶς ἀμάξαι, βραδέως κυλιόμεναι, ἀπεμακρύνθησαν, ἐξηφανίσθησαν μακρὰν, διευθυνόμεναι πρὸς Βορρᾶν, καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον τὸ λευκὸν μυχθῆλιον, τὸ ὅποιον ἡ Μάρθα ἔσειεν ὡς σημεῖον ἀποχαιρετισμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ.

Ἐξῆρχον ἡ μετανάστευσις κατέστη τρομακτικὴ ὅμοια πρὸς ἀνθρώπους κατοικουμέντας εἰς τὰς ὄχθας ποταμοῦ, ἡσύχου τὴν ἐσπέραν ἀλλ' αἰφνιδίως ἐξογκωθέντος ἀπὸ τὴν τῆξιν τῶν χιόνων, οἱ μεταλλευταὶ κατεπλημμυρήθησαν πανταχόθεν ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἐξογκωθὲν ἀνθρώπινον κύμα. Ἡμέραν τινα ὁ Γεράρδος, ὅστις εἶχε κλιθιν εἰς τὴν στατιστικὴν, ἐπανήλθεν ἀπὸ μακρὰν περιοδείαν, βεβαιῶνων ὅτι οἱ μετανάσται ἦσαν ὄχι ὀλιγώτεροι τῶν δώδεκα ἢ δεκατριῶν χιλιάδων. Τὸ πολυτάραχον, θορυβώδες, ἐπιδρομικὸν τοῦτο πλῆθος εἶγεν ἐγκατασταθῆ καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τοῦ ποταμοῦ· ἡ ἐλαχίστη παρὰ τὰς ὄχθας θέσις ἐγένεν ἀντικείμενον φιλονεικίας μεταξὺ τῶν πρώτων ἐλθόντων καὶ τῶν ἄλλων ἀταξία, ἀναρχία καὶ σύγχυσις ἐπεκράτει εἰς τὴν αὐτοσχεδιασθεῖσαν ἐκείνην πό-

«Τὸ πλῆθος εἶχεν ἐγκατασταθῆ καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τοῦ ποταμοῦ.»

239. Ἀναρχοκρατισμός.
Ἔγω κ' ἐγὼ ἕνα ὄνομα σὺν ἄλλοις τοὺς ἀνθρώπους. Ποῦ θὰ το εὖρησ βίβαια χωρὶς μεγάλου κόπου; Φθάνα: νὰ μάθῃ: ποῦ, μπιρσις νὰ τ' ἀναρχοκρατισμός. [μικροί:] Καὶ ροχὰ σου, καὶ μάτια σου, καὶ μὲνα νὰ σκοπίσης. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀκαθάρτου Ρήθου [Ε]

260. Δέλτα.
Νάνικατασταθῶν οἱ ἀστερικτοὶ διὰ γραμμάτων ὅστε νὰ ποτελεσθῆ: δεξιά πόλις τῆ; Ἀρχαία, ἀρίστη: ῥᾶ πτηνόν, καὶ εἰς τὴν βίαν ἰχθύος. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Θεογαυνοῦ τῶν Μουσῶν [Ε]

261. Φύρδην - Μίγδην.
Καταλλήλο: μετατίθειν τὰ γράμματα τῆς κατώτερου περιέρου φάστως (οὐκ ἐκίστη: λέξεως ἰδιαιτέρως, ἀλλὰ ὅλων ὅλου) σχηματίσων γνωστὴν ἀρχαίαν προομιάν ἐκ πέντε λέξεων. Ποῦ πᾶς ὄρνιθι; ἔσδν ἰολκένεν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμετροῦ Θεωματολόγου, [Ε]

262—263. Μεταμορφώσεις.
1.—Τὸ ἐν δι' ἔξ μεταμορφώσεως νὰ γίνῃ δῶα. 2.—Ὁ σῶτος γι' ἐπὶ μετμορφ. νὰ γίνῃ ἔσθως. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιπτακοῦ [Ε]
264—268. Μαγικὸν Γράμμα.
Τὴ ἀνταλλαγῆ δῶα γραμμάτων ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις, πᾶσαι σημερινῶσαι πτηνῶν: γενεῖς, ψεῦμα, καλῶς, κνίσα, κάλυξ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφῆ κ' Ἐλα [ΕΕ]

269. Διπλῆ Ἀρκοστιχίς.
Τὶ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποσε λούν δένδρον, τὰ δὲ δεύτερα θάμνον: 1. Ἐβνι κόν, ἔθνος μεγάλου. 2. Πιτηνόν. 3. Κινητήριος δύναιμις. 4. Ἀρχαία βασίλισσα. 5. Προφήτης. Ἐστὴν ὑπὸ Ροβέρτου Γουσκάρδου [Ε]

270 Φωνηεντόλιπον μβ-γρμ-ν-ζος κ-φρ-ν-κζντος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κόδρου [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 13.
- 151. Κομικὸς (κῶμη, Κῶς).—152. Λέξι-εἶς.—153 Ἀκυροῦται.
 - 154. Κ. 155. Κέρδη πονηρὰ ζημίαν φέρει.—156. Ὅχι, εἰμποροῦν νὰ δημοσιευθῶν ΜΥΚΗΝΑΙ καὶ περισσότεροι.—152. ΝΕΡΩΝ (1, Οὐς, ποῦς, βοῦς, νοῦς, ναῦς, Νάος. 2. Πάρος, πάρος, πάλο; ἄλλος, ἕλος, Ἐπος. 3. Ὅρος, ὄρος, τόνος, Τῆνος, Ρῆνος, Ρέννος. 4. Πάρις, πάρις, παίς, πᾶς, πῶς, Ὁς. 5. Ὀνος, ὄσος, πόσος, νόσος, νῆσος, Νέσος.)—158. Αἱ Ἀθῆναι εἶνε πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος.—159. Ἀπαντας ἡ παιδεία ἡμέρους ποιῆ.—160. Ἡ διάπλασις τοῦ νοῦ ἐπιδικάζεται διὰ τῆς παιδείας.

λητικὴ Ναναρχίδα.—ἡ Ἰακὴ Μαργαρίτα μετ' τὴν Ἀμυδρὰν Λάμψιν, Ἰάρι τῆς Σηθῆς καὶ Ἀνθούλας.—τὸ Ζωφρόν Νέφος μετ' τὸ Πηννὸν τῆς Ἐρήμου. Ἰοῖδα καὶ Ἰτέαν.—ἡ Κόρη τοῦ Στυμφῶνος μετ' τὴν Κυροδρίαν, ἡ Ἰσοποῦν Κῆρ καὶ Ἀστέρτα τοῦ Βέγα.—τὸ Ζιλ Ζάκ μετ' τὸ Ἄρθος τῆς Ἀλόης, Χιονοσεπὴ Δίρρη καὶ Λεχωρίτικο Κεράσι.—τὸ Μέλι τοῦ Ἰμπετοῦ μετ' τὸ Μενεξεδέτιο Μπουκετάκι, Σμυρνοποῦλαρ καὶ Μυτικὸν Φευδώνυμον.—ἡ Βίλικρινὴς Φίλια μετ' τὸ Πηννὸν τῆς Ἐρήμου, Ταχυδρόμος Περιστερῶν καὶ Φύρδην Μίγδην.—ὁ Λεοπάδαλις μετ' τὴν Κοκκινὴν Ἐξοχὴν, Σοι. Σ. Σταυρολόπουλαρ καὶ Ἐλένην Κοκκίνου.—ἡ Ποιμενίς τῆς Δίρρης μετ' τὸν Στεναγμὸν τοῦ Ἀρέμου, Κυματίζων σαρ Θάλασσαρ καὶ Μαρίαν τοῦ Βόριου.—ὁ Πενταμέτος Καρχαρία μετ' τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Ἑλληνικὸν Ἐδαφος καὶ Νεαρόν Ζωγράφον.—τὸ Φάσι τῆς Σηθῆς μετ' τὴν Ἀργυρᾶν Συρίκτραν, Σαλωνικτικὴν Ἐλγὰν καὶ Μουσικὴν Φωνήν.—ὁ Βῶβιδας Ὀρίων μετ' τὸν Μενεξεδέτιο Μπουκετάκι, Πενταμέτος Καρχαρία καὶ Ἑλληνομαθῆ Ἀμερικανιστικὴ ἡ Ταγγέτη μετ' τὴν Ἐλένην Περιβολορποῦλου, Τριανταφυλλέον Κάμτον καὶ Ἐραστρον Ὀυρανόν.—ἡ Ἑλληνομαθῆς Ἀμερικανιστικὴ μετ' τὸν Φλοῖδρον τοῦ Εὐξείνου καὶ Ναυτοπόδα Πατμου.—ἡ Αἰγίναια Ἀθηνᾶ μετ' τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Πυθιγρῶν τὸν Σάμιον καὶ Θεαρένην.—ἡ Καυκάσια μετ' τὸν Ναυτοπόδα, Ἀπύρονον τοῦ Νέστορος καὶ Μακίμοσκου.—ὁ Ἀσπροπταμίτης μετ' τὸν Φιλόσοφον Διογένην, Ζωφρόν Νέφος καὶ Ἐλένην Ν. Καραπαύλου.—ὁ Ἀδελ μετ' τὸ Λυσόχαρτον, Ἐνα Χωσάκ.—ἡ Αἰγίναια Ἀθηνῶν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Ἀπλάσια πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Σαυθὴν Νησιωτοποῦλαν (βεβαίως θὰ κάμῃς πλὴν μεγάλας προόδους μετ' τὴν καλὴν καὶ ἀγαθὴν τὴν διδασκαλίαν σου... ἐλπίζω δέ, διὰ τὴν μάθημα ποῦ θὰ σου δώσῃ, εἶνε τὸ νὰ... σὺ γινῇς συχνότερα, οὐλάχιστον ὅπως ἄλλοτε... ἔσδν ἰολκένεν) Ἐνδοξον Παριανὴν (ναί! πολὺ μ' ὀχάρτισθην ἡ περιγραφή ὠραίας ἐκδρομῆς καὶ τῶν χρονοῦ!) Ἰονιον Νῆσον (καὶ ἡ ἰδικὴ σου ἐπίση; εὐχαριστῶ τὸν φιδρῶς νὰ ἐορτάζετε πάντοτε τὸν Μάιον) Ἀνθος τοῦ Ζαπέλου (ἡ πρόσας σου θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ προσεχές· ἂν δεχθῶν καὶ σου στείλουν δύο τετράδια, τότε θὰ στείλῃς καὶ σὺ δύο!) Σπαρτιάτιδα Χειλιωτίδα (νομίζω ὅτι αἱ προτάσεις, περὶ ὧν γράφεις, ἐδημοσιεύθησαν τετράδια θὰ λάβῃς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς περισσοτέραν ὑπομονήν· σ' εὐχαρισσεῖ πολὺ ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις) Καρδίαν ὑπὸ Πέτρον, Ἀσπρο Κάρθουνο (εἶδα τὴν λυσίν· ἀλλ' ἀπ' οὐ ἀδὲν ὑπάρχει καλὸν λυσόχαρτον εἰς τὴν Λευκίδα, ἡ ὁ περὶ τὸν νὰ τὴν στείλῃς τὰ Π. Πνεύματα ὠραϊότατα, καὶ θὰ δημοσιευθῶν) Κῆμα τῆς Λευκάδος (σήμερον ἐκλέγω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου· ἀγνωῶ διαεὶ δὲν ἐδέχθησαν τὰς προτάσεις τῆς Ἐπτανήσου γράψε μου συχνότερα) Παιδικὴν Χαράν [Ε] διὰ τὴν πλήρη ἀγάπην· ἐπιστολήν σου· ἀλλ' ἐκ Π. Πνεύματα νὰ τα γρά

ρῃ; ἄλλοτε εἰ, ξεχωριστὸν γαρὶ δὲν τὰ εἴπαμεν;) Ἐθρικὸν Ἰμρον (μετ' τὴν ὠραίαν Πρωτολαχρικὴν ἐπιστολήν· ὁ μεθ' οὐ ζητεῖς ἀλλολαχαρτικὴν δὲν εἶνε πλέον συλλογικῆς) Γρινιάρων (ἐλπίξ τὴν ἐπιστολὰν τῆς Φέκελλον Ἐλαδῆς τὰ Μ. Μυστικὰ πρὸ σου ἔστειλα ἀν' αὐτοῦ;) Φοῖδρον Ἀπόλλωνα (φαίνεται δι' ἕκαστη λέξος ὁ διεκπεριωτής) πρῶτον Φύλαρον Ψετακὸν (τώρα βίβαια, μετ' τὴν ἐξήγησιν, τὰ ἐνόητα ὅλα καὶ τὰ εὐρίσκα μέγιστα ὠραϊότατα) Μαργαριτοφόρον (δὲν πταίω ἐγώ, πταίεις σὺ, διότι δέ, μου ἔγραψες δι' ἡλίους νὰ δημοσιευθῆ μετ' τὸν νῶμά σου· καὶ τὴν σημερινὴν πληροφορίαν σου περὶ τῶν Ἀ. 2. ποῦ ἤθελες νὰ τὴν δημοσιεύσω; μετ' τὸν νῶμά σου ἡ μετ' τὸ ψευδώνυμν σου; σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἀνυπόγραπτον τῆς «Ἑλλ. Ψυχῆς» τὸ ἄλλο ἐστὴν πρὸς τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης) Βισιλιδα τῆς Ἐρήμου (ἐγκρινῶ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου, καὶ ἐλπίζω δι' αὐτὴν τὴν φορὴν θὰ το ἰδῆ πληροφορία; περὶ καθύστερησως; τετραπλῶ οὐδέποτε δημοσιεύσῃ) Νεαρόν Ζωγράφον (πραγματικῶς, εἶνε πολὺ ὠραία αὐτὴ αἰ ἐκδρομὰ τῶν τῆν ἀνοιχτῶν καὶ μετ' τὴν μεγάλην συντροφίαν, — διότι ὑποθέτω, δι' ἡθε ὅλα οἱ μὴτῆται τοῦ Λυκείου· δὲν εἶν' ἔτσι;) Γαλλικὴν Σημειῶν (ἔστειλα, καὶ χαίρο ποῦ θὰ λάβῃς; μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν) Καυκάσιαν (ἐλήθη) Ἀνθος τῆς Ἰθῆς, Κόρη τοῦ Στυμφῶνος (βιβλίως δὲν πρέπει νὰ πελατίζεσαι· ἀλλὰ νὰ προχωρῇ; ὁ ἐπ' εἰνὼς νικᾷ) Κυκλαϊκὴν (ὁ κ. Χαζιζιδέης; εὐρίσκειται τῶρα εἰς Γερμανίαν, ὅπου κτεγνίεται μετ' τὰ ἀνώτερα Μαθηματικὰ, ὅστε δὲν του μένει καθὼς διὰ νὰ γράφῃ ποιήματα· καὶ αὐτὰ ποῦ του ἐδημοσιεύετα τελευταίως, μὲν τα εἶχε στείλῃ πρὸ πολλοῦ καιροῦ) Ἀγγυρολογιώτατον Ὀδυσσεά τῶν Ἰθακήσιον (ἔχει καλῶς;) Ἀπύρονον τοῦ Κάση (πρόσχε λοιπὸν ἄλλοτε νὰ μὴ τρῶ; πολλές... μέσπολλες! τὸ νέον Π. Πνεύμα καλῶ, ἀλλὰ ὅποτε θέλουν ἐκείνα) Μαρία, Καλλιὰ (μὲ ποῦ εἶνε τὸ ψευδώνυμον; πρέπει νὰ το σημεῖωθῃ; πάντοτε εἰς τῆς ἐπιστολάς σου) Χαριτωμένῃ, Μουρίσαν (σήμερον τὸ λάθος διορθώνεται) Μυστηριώδῃ κ.λ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς; ἔλαβῃ μετὰ τὴν 13 Μαΐου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 3 Ἰουλίου.
- Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅπου δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διηγουμένων, πωλείται ἐν τῷ Χαρτίω μας εἰς φακέλλους, ἂν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1
237. Δεξιόγραφος.
Σὲ προσκαλῶ σιμά μου, ἔπειτα σὲ φωτιζῶ, καὶ βλέπεις μετ' εἰ τρόπον ἐν τῶν σχηματικῶν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγυρολογιώτατου [Ε]
238. Στοιχειόγραφος.
Ἐν τετράποδιν γνωστὸν σου, πεῖδ ἀπ' ὅλα; [τρέχα ρῶτα] Τὸ κεφάλι μου, ἂν βγάλῃς Στὸ κεφάλι θὰ με βάλῃς, Κι' ἂν τὸ ἴδιο ξανακάνῃς, γίνομαι δ' ἑγώ μου πρῶτα. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λυσοχάρτου [Ε]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

καθ' ὑψηλὴν ἐπιθυμίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίδδης ΟΛΓΑΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μετεφράσθη ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τῆς L. T. MEADE ὑπὸ Ἰουλία κ. Α. Σωμάκη.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΠΟΛΥΓΡΑΦΕΙΑΣ
Ὀγκώδης τόμος μετ' 60 εικονογραφίας
ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἄδεται φρ. 6—Χρυσόδετος φρ. 8.
ΕΠΙ ΧΑΡΤΟΥ Α' ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
Ἄδεται φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.